

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 77.

Trettende Session.

34te Møde.

Torsdagen den 12te December Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser (fortsat): Det ærede Medlem, som talte først (Bjerring), har omtalt, at der er nogle Anmærkninger i Finantsloven, og nævnte som Exempel derpaa Citationer. Citationer kan jeg ikke ansee for at være Anmærkninger. Naar der i Finantsloven staaer, at et vist Arbeide skal udføres ved Citation, er det et ligefremt Lovbud, som maa følges. — Hvorvidt det er det Heldigste i enkelte Tilfælde at anordne Citation, kan være megen Tvivl underkastet, og jeg vil give den ærede Taler fuldkommen Ret i, at det ingenlunde altid har været heldige Beslutninger, Rigsdagen har fattet i saa Henseende; men naar Rigsdagen anseer det for nødvendigt, at et vist Arbeide stæer ved Citation, saa maa denne Beslutning overholdes. Der er andre Punkter, hvor der findes virkelige Anmærkninger, og jeg skal saaledes som et Exempel nævne Slutningen af § 11. Her er en virkelig Anmærkning, som giver Oplysning om, hvor stor den særlige Statsgjæld er. Det ærede Medlem vil ved grundigt og nøiagtigt at undersøge Betydningen af denne Anmærkning see, at den i Grunden udtrykker en Bevilling; han vil see, at Marsagen til, at den saaledes er opført, er, at man har ønsket i Finantsloven at have en ligefrem Anerkjendelse fra den lovgivende Magts Side af, at disse Obligationer, der vedkomme Jernbanen, virkelig

kunne afstedes til det Beløb, hvormed de her ere anførte. Det ærede Medlem har ogsaa omtalt, at der paa enkelte Punkter i Finantsloven findes en større Vidtløftighed end fornødent, imedens det Mødtsatte er Tilfældet med Hensyn til andre Punkter, og heri vil jeg give ham fuldkommen Ret. Jeg troer, at det maa indrømmes, at der i Finantsloven er en Mangel paa Consequents i saa Henseende, og at der navnlig er enkelte Paragrapher i samme, der ere udførte med en langt højere Grad af Vidtløftighed end fornødent; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette meget væsentlig har sin Grund i, at Rigsdagen har instrueret Statsrevisorerne til at gennemgaae enhver Subconto, som er opført. Dette vil jo nemlig ikke have nogen Betydning, naar Meningen ikke er, at man vil paalægge Regjeringen den Forpligtelse at holde sig enhver Subconto efterrettelig; om den staaer trykt eller skreven, er jo ligegyldigt. Vil det ærede Medlem bevirke nogen virkelig Fremgang, skal han gjøre sig Umage for, at det kommer til Anerkjendelse, at Subcontoeerne kun ere bindende, naar de opføres i selve Finantsloven; man vil da være kommen paa det rette Standpunkt, og man vil da med Høie kunne drøfte det Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt at dele visse Conti i Subconti eller ikke; men saalænge den Grundsætning gjør sig gjældende, at Subconti paa et skrevet Bilag ogsaa have bindende Kraft, saaledes at de, naar de oversrides, skulle godkjendes af Rigsdagen, gjør det ikke saa meget, om der i den trykte Finantslov er en noget større eller mindre Vidtløftighed. — Naar der næst Spørgsmaalet om den nye § 16 er om-